

sige ere knyttede, vil det ogsaa findes naturligt, at man indskrænker Ulykkesforsikringen til de Erhverv, hvor Ulykkestilfældene almindeligvis finde Sted; ... man kan foreløbig kortelig kalde dem de ordentligvis eller de erfaringsmæssig farlige. At medtage de mange Virksomheder, hvori der ordentligvis ingen Fare er for Ulykke, fordi der i disse en enkelt Gang kan indtræde en saadan Begivenhed, vilde være urigtigt". Saaledes ser altsaa den anden Arbejderkommission paa denne Sag.

Jeg skal dernæst gengive nogle Sætninger af, hvad den norske Arbejderkommission i sin Beretning af 1888 Side 26 udtaler om denne Sag. Den udtaler, "at er den skade og hans efterladtes Ret under den heldigste Fortolkning af de gældende Regler liden, saa er den under den mindre heldige, men vistnok rigtigste, Forudsætning praktisk talt for intet at regne. Maa man derhos, som almindelig antaget og sikkert rigtigt, erkende, at den store Tilgang af arbejdsjogende til enhver Tid bevirker, at Fortjenesten ikke staar i Forhold til Bedriftens Ulykkesfare eller yder Ækivalent for den dermed forbundne Risiko for Sundhed, Liv og Lemmer, saa vil det indses, at denne næsten ganske bæres af Arbejderne selv. Under alle Omstændigheder er det klart, at den sandhulige og eneste sikre Tilflugt for den i sin Gerning skade Arbejder og hans efterladte — for saa vidt ikke den private Godgørenhed træder støttende til, og det gør den i alt Fald sjældnen mere end midlertidig — er Fattigglassens Hjælp, der ved Siden af at være bitter, ydmygende og demoraliserende, desuden efter sin Bestemmelse maa være kummerlig og knap. Dette Forhold er aabenbart misligt og efter Kommissionens enstemmige Mening uretfærdigt. Man er navnlig under vor Tids ejendommelige Driftsforhold fuldt enig i den ny Lære, at de, der leje fremmed Arbejdskraft, bør efter Evne sørge og svare for, at den ikke under Anvendelsen forringes eller tilintetgøres. Billighed fordrer dette saa meget stærkere, som Arbejderne for at leve ere tvungne til at udleje deres Arbejdskraft, og denne er deres eneste Indtægtskilde. Det synes ogsaa urimeligt, at den ved Bedrifts Ulykker frembragte Nød skal falde Fattigvæsenet til Byrde. Hvad Industrien forbruger af menneskelig Sundhed, Liv og Lemmer hører, dog i egentligste Forstand til dens Produktionsomkostninger, og dem er der ingen Grund til at lægge over paa Almenheden. Selv Arbejdsherrerne ville vistnok i Længden være bedst tjente med en Forandring; thi det fejler næppe, at den bestaaende Ordning kan aple

megen Bitterhed." Endnu skal jeg kun meddele, hvad den svenske Arbejderkommission udtaler, idet den gør Rede for Indholdet af en Lov af 1886, i Henhold til hvilken den svenske Stat forsørger alle ved Statens Jærnbaner forulykkede ansatte Personer, og for Resten ogsaa udstrækker denne Forsørgelse til at gælde de private Baner. Denne Lov af 1886, hvortil jeg mener, at vi snart her til Lands ville have den Glæde at se et Sidestykke i den nu foreliggende Lov om Jærnbandedriften, anfører den svenske Arbejderkommission og siger: "I Motiverne til denne Lov anføres, hvorledes Personer, som anvendes i en Jærnbanes Tjeneste eller Arbejde, uundgaaelig udsættes for Farer af mangehaande Slags; at det er ubilligt, at disse foruden den legemlige Bidelse, som deraf følger, ogsaa skulle bære de økonomiske Følger, som ere knyttede til enhver saadan Skade af betydeligere Art; fremdeles, at efter som den Risiko, de løbe for at komme til Skade, ikke lader sig forud beregne og saaledes ikke heller lader sig lægge til Grund for Bestemmelse af den Løn, som bør tilkomme enhver særskilt Bestæftigelse inden for Jærnbanens Omraade, bør Jærnbanens Ejere som Regel erstatte indtruffen Skade, for saa vidt dette lader sig gøre." Og derefter fortsætter Kommissionen saaledes: "Disse Grunde turde med fuld Høje lige saa godt kunne anvendes paa Arbejdspersonalet i andre Industrier, hvor Arbejderne i deres Arbejde ere udsatte for mange Slags Farer, mange Gange efter, hvad Erfaringen viser, i højere Grad end ved Jærnbanedrift." Jeg skal ikke fortsætte, men henviser dem, der interessere sig for denne Udvikling, til S. 73 og flg. i den svenske Kommission's Betænkning. Dens Konklusion er som de andre, at Arbejderen i farlige Virksomheder bør, naar han kommer til Skade, støttes af den farlige Industri. Vi have altsaa her allerede en svensk, en norsk og to danske kongelige Kommissioner, hvis Udtalelser bestemt gaa i den Retning, at man skal sikre Arbejderne i de farlige industrielle Virksomheder, og at man skal gøre det paa Industriens Beføstning inden for en Grænse, som nærmere er angiven i de forskellige Forslag ligesom i dette. Vi befinde os derfor ved det Lovforslag, vi her have til Behandling, ikke blot paa kendt Grund, men paa anerkendt Grund. Det er det, jeg gerne vilde slaa fast over for de Forslag, som have været for, over for det Lovforslag, som følger efter dette i Dag. Dette er noget for os og andre ganske nyt. Det har forundret mig, meget, at vi have set disse Forslag fremkomme, da de, uden at jeg i øvrigt skal udtale mig om den Ting, dog i Virkelig-